ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **Myslivecké sdružení Krasíkov, o. s.**, se sídlem Konstantinovy Lázně, Kokašice 22, zastoupeného JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem se sídlem Plzeň, náměstí Republiky 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 12. 2009, č. j. 57 Ca 106/2009 - 15,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2009, č. j. ŽP/10080/09 (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl žalovaný o tom, že se odvolání žalobce ze dne 31. 7. 2009 jako nepřípustné zamítá, a to podle ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Odvolání žalobce směřovalo proti rozhodnutí Městského úřadu Stříbro ze dne 13. 8. 2007, č. j. 691/O/ŽP/07, kterým byla podle zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), povolena změna honitby č. 83 Loučky.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Plzni žalobou, přičemž namítal, že měl být účastníkem předcházejícího řízení o změně honitby. Krajský soud žalobu usnesením ze dne 18. 12. 2009, č. j. 57 Ca 106/2009 - 15, odmítl s tím, že byla podána opožděně. Krajský soud prověřil, že zákon o myslivosti ani správní řád, jehož subsidiární aplikace vyplývá z ustanovení § 65 zákona o myslivosti, neobsahují zvláštní úpravu lhůty k podání žaloby směřující proti rozhodnutí správního orgánu. V dané věci proto platila obecná dvouměsíční lhůta k podání žaloby podle ustanovení § 72 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Krajský soud proto zjišťoval, kdy bylo žalobci zákonným způsobem napadené rozhodnutí doručeno. Za tím účelem si vyžádal originál napadeného rozhodnutí a originál dokladu o jeho doručení žalobci. Z předložené doručenky pak vyplynulo, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 2. 10. 2009. Z těchto zjištění krajský soud, postupem podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s., dovodil, že konec dvouměsíční lhůty pro podání žaloby připadl na středu 2. 12. 2009. Z razítka podatelny krajského soudu vyznačeného na žalobě pak shledal nepochybným, že žaloba byla krajskému soudu osobně předána nikoliv nejpozději 2. 12. 2009, nýbrž až dne 8. 12. 2009; žaloba tak byla předána opožděně. Jelikož žalobce ani žalovaný netvrdili, že by žaloba proti napadenému rozhodnutí byla podána přímo u žalovaného, krajský soud se touto možností dále nezabýval a uzavřel, že žalobce svým postupem přivodil vznik neodstranitelné procesní překážky řízení (§ 72 odst. 4 s. ř. s.), pro kterou se soud nemohl zabývat důvodností žaloby; žalobu proto odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížností, v níž uplatňuje důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na formulaci užitou v napadeném usnesení, ze které dovozuje, že krajský soud výslovně připustil podání žaloby dne 2. 12. 2009, ale za relevantní považoval až její osobní předání dne 8. 12. 2009. Tento výklad však stěžovatel považuje za nesprávný a tvrdí, že dne 2. 12. 2009 učinil podání opatřené elektronickým podpisem, jehož přílohou byla žaloba ve formátu **.rtf* a plná moc ve formátu **.jpg*. Doručení elektronického podání dne 2. 12. 2009 ve 23:21 hod bylo stěžovateli, respektive jeho právnímu zástupci, potvrzeno podatelnou Krajského soudu v Plzni, spolu s údajem o ověření elektronického podpisu. Stěžovatel odkazuje na ustanovení § 37 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje učinit podání soudu v elektronické formě podepsané elektronickým podpisem; takto učiněné podání není třeba do tří dnů potvrdit písemným podáním stejného obsahu. Trvá tak na tom, že žaloba byla podána dne 2. 12. 2009. Dne 8. 12. 2009 pak žalobce krajskému soudu dokládal kopie relevantních správních rozhodnutí a přiložil i stejnopis žaloby, neboť téhož dne podával téměř totožnou žalobu s obdobnými přílohami, směřující proti jinému rozhodnutí žalovaného, které žalobci bylo doručeno dne 8. 10. 2009. Tato věc je vedena u krajského soudu pod sp. zn. 30 Ca 84/2009.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.* Zákon o myslivosti zvláštní lhůtu pro podání správní žaloby nestanoví. Stejně tak ji nestanoví ani správní řád, na jehož subsidiární aplikaci zákon o myslivosti v ustanovení § 65 odkazuje. Krajský soud tedy správně dovodil, že pro podání žaloby se v nyní posuzovaném případě uplatní obecná úprava ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. Správně poukázal též na ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s., dle kterého *zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.*

Nejvyšší správní soud ve své rozsáhlé a stabilní judikatuře dospěl k závěru, že opožděné podání žaloby je nutným a dostatečným důvodem pro její odmítnutí, přičemž skutečnosti rozhodné pro závěr o včasnosti či opožděnosti žaloby je nutno vždy zkoumat z úřední povinnosti a přihlédnout k nim [srov. například rozsudky ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 As 11/2005 - 72, (publikovaný pod č. 715/2005 Sb. NSS) a ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 47/2005 - 89, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz]. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, se podává, že *„[ž]alobu lze odmítnout, jsou-li dány skutkové důvody k takovému rozhodnutí, tj. jestliže je jisté, že nastaly skutečnosti rozhodné pro právní závěr o opožděnosti žaloby. Musí být tedy postaveno na jisto zejména to, kdy bylo žalobci oznámeno žalobou napadené rozhodnutí a kdy proti němu podal žalobu. V pochybnostech je nutno mít za to, že žaloba byla podána včas. (...) K tomu, aby byl vyvrácen jako nesprávný závěr krajského soudu o opožděném podání žaloby, by postačovalo, kdyby vyšla najevo pouhá pochybnost o skutkových zjištěních krajského soudu rozhodných pro tento jeho právní závěr.“* Obdobně srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2005, č. j. 1 Azs 114/2004 - 44, ze dne 13. 3. 2005, č. j. 1 As 13/2004 - 94, ze dne 19. 7. 2007, č. j. 9 Afs 54/2007 - 54, a ze dne 21. 8. 2007, č. j. 8 Afs 145/2006 – 49.

Po stránce skutkové lze v dané věci konstatovat, že o datu doručení žalobou napadeného správního rozhodnutí není pochyb ani mezi účastníky řízení a krajským soudem. Stěžovatel sám v žalobě uvedl, že mu napadené rozhodnutí bylo doručeno dne 2. 10. 2009 a tuto skutečnost pak v kasační stížnosti nijak nerozporoval. Žalovaný datum doručení napadeného rozhodnutí taktéž nezpochybnil, přičemž krajskému soudu předložil originál napadeného rozhodnutí a příslušné doručenky. Krajský soud z těchto listin seznal, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 2. 10. 2009. Den doručení napadeného rozhodnutí stěžovateli lze mít tedy za nesporný.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud správně určil okolnosti běhu lhůty pro podání žaloby, když za den určující počátek běhu lhůty označil den 2. 10. 2009. Dnem, na který připadl v souladu s ustanovením § 40 odst. 2 s. ř. s. konec lhůty pro podání žaloby, pak byla středa 2. 12. 2009.

Stěžovatel zakládá svou argumentaci na tvrzení, že žalobu podal dne 2. 12. 2009 ve 23:21 hod v elektronické formě s elektronickým podpisem. O této skutečnosti měl obdržet potvrzení z podatelny Krajského soudu v Plzni. Dne 8. 12. 2009 pak již stěžovatel

pouze dokládal do soudního spisu kopie relevantních listin, přičemž přiložil i stejnopis žaloby. Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, že na č. l. 1 se nachází žaloba, která je opatřena razítkem podatelny Krajského soudu v Plzni, na němž je vyznačeno datum 8. 12. 2009, čas 13:15, s údajem *OSOBNĚ* a s vyznačením, že žaloba byla podána jedenkrát s třemi přílohami. V soudním spise se nenachází žádné listiny, svědčící ve prospěch tvrzení stěžovatele, že žalobu podal v elektronické formě již dne 2. 12. 2009. Sám krajský soud učinil po podání kasační stížnosti nutná zjištění ve své elektronické podatelně dotazem, zda byla žaloba podána v elektronické formě. Na č. l. 30 soudního spisu je založen úřední záznam, ze kterého se podává, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2009, č. j. ŽP/10080/09, v elektronické formě podána nebyla. Stěžovatel sám, ačkoliv tvrdí, že podání dne 2. 12. 2009 v elektronické formě s elektronickým podpisem odeslal a že obdržel potvrzení z elektronické podatelny Krajského soudu v Plzni, své tvrzení nikterak nepodložil listinnými důkazy, např. právě tiskovými výstupy datových zpráv vyměněných mezi stěžovatelem a elektronickou podatelnou Krajského soudu v Plzni.

Krajský soud rovněž ověřil obsah soudního spisu vedeného pod. sp. zn. 30 Ca 84/2009, na který poukazoval stěžovatel, a opatřil ověřenou kopii žaloby v této věci podané. Nejvyšší správní soud z ní zjistil, že v obdobné věci mezi týmiž účastníky byla podána žaloba dne 2. 12. 2009, a to proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 29. 9. 2009, č. j. ŽP/10079/09, což odporuje tvrzení stěžovatele, že tuto žalobu podával až dne 8. 12. 2009. Stejně tak se jeví nepravdivým tvrzení, že rozhodnutí ze dne 29. 9. 2009, č. j. ŽP/10079/09, mu bylo doručeno dne 8. 10. 2009, neboť z obsahu kopie žaloby plyne, že stěžovatel sám tvrdí, že mu toto rozhodnutí bylo doručeno dne 2. 10. 2009. Nicméně tato argumentace stěžovatele je v dané věci irelevantní, neboť nemůže nijak ovlivnit zjištění o tom, zda byla žaloba proti napadenému rozhodnutí (č. j. ŽP/10080/09) v nyní projednávané věci podána včas či nikoliv.

Stejně tak není relevantní argumentace stěžovatele v tom smyslu, že krajský soud připustil podání žaloby již dne 2. 12. 2009, když se ve svém usnesení vyjadřoval o žalobě ze dne 2. 12. 2009, jež byla soudu osobně doručena dne 8. 12. 2009. Je naprosto zřejmé, že krajský soud odkazoval na *datum sepisu žaloby*, které je takto uvedeno v závěru žaloby. Tento údaj nicméně opět nevypovídá nic o tom, kdy byla žaloba skutečně předána soudu.

Jestliže tedy stěžovatel tvrdí, že žalobu podal již dne 2. 12. 2009 elektronickou formou, opatřenou elektronickým podpisem, bylo především na něm, aby tuto skutečnost doložil, tj. aby prokázal, že takové podání bylo soudu doručeno. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 – 68, se k tomu podává, že *„[u]stanovení § 37 odst. 2 s. ř. s. je třeba vykládat s přihlédnutím k § 40 odst. 4 s. ř. s. Podání musí být předáno soudu, s výjimkami představovanými předáním držiteli poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo orgánu, který má povinnost je doručit. Předáním soudu přitom nelze rozumět nic jiného než doručení soudu. Vzniknou-li pochybnosti o doručení, postačuje v případě zmíněných výjimek prokázat předání k přepravě, zatímco v ostatních případech je třeba zpravidla prokázat předání, tj. doručení, soudu.“* Citovaný rozsudek konstatuje, že *„volba formy podání, stejně jako navržení prostředků, jimiž je možné ověřit zpochybněné podání, souvisí v souladu se zásadou vigilantibus iura scripta sunt s procesní odpovědností účastníka řízení, nikoliv soudu.“* Jak již bylo uvedeno, stěžovatel nepředložil žádné důkazní prostředky k prokázání odeslání a doručení svého (tvrzeného) elektronického podání dne 2. 12. 2009. Vzhledem k tomu, že v elektronické podatelně Krajského soudu v Plzni nebylo

takové podání dohledáno, nelze než uzavřít, že za den podání žaloby je nutno považovat teprve úterý 8. 12. 2009, kdy byla žaloba osobně předána na podatelně Krajského soudu v Plzni.

Nejvyšší správní soud tak má za prokázané, že žaloba byla podána opožděně, přičemž nic nenasvědčuje opaku. Krajský soud se skutkovou stránkou tvrzení stěžovatele zabýval velmi pečlivě a věc správně vyhodnotil i po právní stránce.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji rozsudkem zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu